

12.26 Circular Informativa

SENTÈNCIA DEL TJUE SOBRE LA SUCCESSIVA CONTRACTACIÓ TEMPORAL AL SECTOR PÚBLIC

La Sentència del Tribunal de Justícia de la Unió Europea (TJUE) C-418/24, ha resol la qüestió plantejada pel Tribunal Suprem espanyol sobre la compatibilitat de la normativa i jurisprudència espanyola amb el Dret de la Unió Europea, en concret amb la **clàusula 5 de l'Acord Marc sobre el Treball de Duració Determinada** (Directiva 1999/70/CE).

L'objectiu era determinar si les mesures espanyoles prevenen i sancionen eficaçment l'ús abusiu de contractes temporals successius en el sector públic.

El TJUE conclou que les mesures espanyoles analitzades **no són adequades** per sancionar aquest abús i eliminar les conseqüències de l'incompliment del Dret de la Unió:

- Declara que la transformació de contractes temporals abusius en una relació laboral "indefinida no fixa" **s'oposa a la Clàusula 5 de l'Acord Marc**. Aquesta figura, tot i que millora alguns drets, **manté la naturalesa temporal de la relació laboral** i, per tant, perpetua la situació de precarietat del treballador (apartats 56 i 61). La sentència subratlla que l'estabilitat en l'ocupació és un component primordial de la protecció dels treballadors, i que la figura de l'indefinit no fix no la garanteix, ja que el lloc de treball s'extingeix quan la plaça es cobreix definitivament mitjançant un procés selectiu (apartat 59).
- Respecte de les indemnitzacions per l'extinció de la relació laboral del treballador, considera que el pagament d'una indemnització de 20 dies per any (amb un límit de 12 mensualitats) o fins i tot la de 33 dies per any (amb un límit de 24 mensualitats) no és una mesura adequada. Assenyala que el doble límit màxim impedeix una reparació completa i proporcionada del perjudici, especialment en casos d'abús de llarga durada. A més, refereix que només es paga en el moment de l'extinció per cobertura de la plaça, deixant sense protecció altres supòsits com la jubilació o la dimissió.
- Considera que el règim de responsabilitat de les Administracions Públiques previst a la normativa espanyola (Llei 20/2021) és de "**caràcter ambigu, abstracte i imprevisible**" i no garanteix que s'apliqui de manera pràctica i efectiva per sancionar l'administració infractora.
- Assenyala que **tampoc constitueix una mesura adequada** per prevenir i sancionar els abusos, la **convocatòria de processos selectius** en els quals, si bé es valoren l'experiència prèvia del treballador afectat i el temps de servei dedicat per ell al desenvolupament de les seves tasques, **aquesta valoració no es limita a aquelles persones candidates que hagin estat víctimes d'aquests abusos** (apartat 85). En efecte, en primer lloc, és possible que el treballador no participi en el procés selectiu, o que no el superi. D'altra banda, sens perjudici de les comprovacions que incumbeixen al Tribunal Suprem, la valoració de l'experiència i del temps de servei sembla afavorir tots els treballadors temporals que tinguin aquesta experiència, inclosos els que no hagin patit l'abús.

En resum, el TJUE dictamina que ni la figura de l'indefinit no fix ni el conjunt de mesures complementàries (indemnitzacions, responsabilitat de l'Administració i processos d'estabilització) compleixen amb l'exigència del Dret de la Unió d'establir sancions efectives, proporcionades i dissuasives contra l'ús abusiu de la contractació temporal en el sector públic. Davant aquesta situació, el legislador espanyol es troba amb l'obligació de modificar la normativa laboral i de funció pública per introduir mesures que siguin realment **efectives, proporcionades i dissuasives** contra l'ús abusiu de la contractació temporal en el sector públic.

Barcelona, 21 d'abril de 2026